

Lucrarea lui Hristos

15 iulie 2005

Ellen White

Astăzi, câteva paragrafe dintr-un articol interesant al sorei White din Signs of the Times, 20 ianuarie 1890:

„Hristos a venit pentru a-L face cunoscut pe Tatăl. Noi vedem în El chipul Dumnezeului nevăzut. El a îmbrăcat divinitatea Sa cu omenescul, și a venit în lume pentru a îndepărta concepțiile greșite despre caracterul lui Dumnezeu, pe care le-a implantat Satana în mințile oamenilor. Noi nu puteam privi slava descoperită a lui Dumnezeu în Hristos și să trăim; tocmai de aceea El a venit înveșmântat în omenesc, pentru ca să ne putem apropia de Răscumpărătorul nostru. Suntem chemați să privim la Domnul Dumnezeu nostru în persoana Fiului Său. Hristos a venit în haina naturii omenești, slava Sa fiind acoperită de omenesc, pentru ca omul pierdut să poată comunica cu El și să trăiască. Prin Hristos putem înțelege ceva despre Cel plin de slavă și sfințenie. Isus este scara tainică pe care putem urca pentru a privi slava Dumnezeului infinit. Prin credință Îl vedem pe Hristos stând între omenire și divinitate, făcând legătura între Dumnezeu și om, între pământ și cer.

Hristos a venit să mântuiască omul căzut, iar Satana L-a întâmpinat cu cea mai cumplită mânie pe câmpul de luptă; căci vrăjmașul știa că atunci când putere divină este unită cu slăbiciunea omenească, omul era înzestrat cu putere și inteligență, putând să rupă legăturile cu care fusese ținut captiv. Satana căuta să oprească orice rază de lumină care venea de la tronul lui Dumnezeu. El căuta să împrăștie umbrele lui pe tot pământul, pentru ca oamenii să nu mai cunoască imaginea adevărată a caracterului lui Dumnezeu și astfel cunoștința de Dumnezeu să fie uitată pe pământ. El a amestecat în așa măsură adevărul de importanță vitală cu eroarea, încât acesta și-a pierdut semnificația. Legea lui Iehova a fost împovărată cu cerințe și tradiții, iar Dumnezeu a fost prezentat ca fiind sever, exigent, răzbunător și arbitrar. A fost prezentat ca unul care se bucură când creaturile Sale suferă. Chiar atributele care aparțin caracterului lui Satana au fost prezentate în așa fel de

cel rău încât să se creadă că aparțin caracterului lui Dumnezeu. Isus a venit pentru a-i învăța pe oameni despre Tatăl, pentru a-L prezenta corect înaintea copiilor căzuți de pe pământ. Îngerii nu puteau să facă cunoscut pe deplin caracterul lui Dumnezeu, dar Hristos, care era întruchiparea vie a lui Dumnezeu, nu putea greși în realizarea acestei lucrării. Singurul mod prin care putea să-i facă și să-i păstreze neprihăniți pe oameni era să Se facă vizibil și familiar ochilor lor, așa încât oamenii să poată obține mântuirea pe care El a adus-o, devenind părtași de natura Sa divină.

Tatăl a fost descoperit în Hristos ca fiind o ființă total diferită de modul în care L-a prezentat Satana. Hristos a spus: "Nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere." Iubirea lui Isus, demonstrată omenirii căzute în viața Sa plină de suferințe și renunțare la sine, este manifestarea dragostei Tatălui pentru o lume păcătoasă, căzută. Hristos a îndurat rușine, durere și moarte pentru cei care au disprețuit iubirea Sa și au nesocotit harul Său. El a plătit prețul pentru păcatul omului pe crucea Calvarului cu propriul Său sânge prețios. Conducătorii poporului Său au căzut în capcana minciunilor lui Satana în așa măsură încât planul de răscumpărare a omenirii căzute părea pentru ei neclar și inexplicabil.

Omul era lucrarea lui Dumnezeu, făcut după chipul Său, înzestrat cu aptitudini, pregătit pentru un destin măreț. Dar Satana a lucrat pentru a șterge chipul divin, și pentru a imprima propriul său chip în locul chipului lui Dumnezeu în natura omului. Isus a găsit potrivit să se umilească pe Sine Însuși, să ia natura omenească și prin unirea divinului cu omenescul, El și-a propus să ridice omul pe scara valorilor morale. Tot cerul a fost inclus în darul Fiului preaiubit al lui Dumnezeu. Prin credința în El, păcătosul poate fi îndreptățit, iar în același timp Dumnezeu poate rămâne drept în actul îndreptățirii păcătosului; căci Hristos a făcut ispășire pentru păcatele celui pocăit. Singurul plan care putea fi conceput pentru a mântui lumea era acela care presupunea întruparea, umilința și răstignirea Fiului lui Dumnezeu, Maiestatea cerului. După ce a fost conceput planul de mântuire, Satana nu a găsit nici un loc unde să-și plaseze aluzia că Dumnezeu, fiind așa de măreț, nu ar fi acordat nici o atenție unei creaturi așa de neînsemnate cum este omul. Izbăvirea omului este o temă minunată, iar dragostea arătată omenirii căzute prin planul de mântuire, poate fi apreciată numai în lumina crucii de pe Calvar. Nici îngerii nu pot exprima profunzimea acestei iubiri. Faptul că Dumnezeu a consimțit să se întrupeze și să locuiască în mijlocul ființelor căzute, pentru a le ridica din neputință și disperare, este o taină insondabilă. Cel a cărui împărăție este veșnică, a cărui guvernare dănuiește de-a lungul tuturor generațiilor, S-a făcut păcat pentru noi pentru a putea înălța tot ceea ce fusese smerit, și pentru a da viață celor ce sunt gata să piară.

O, de ar putea oamenii să-și deschidă inimile pentru ca să-L cunoască pe Dumnezeu așa cum este descoperit în Fiul Său! Adevărul ieșea de pe

buzele lui Isus, neîntinat de filozofia omenească. Cuvintele Sale erau din cer, ceea ce buzele muritorilor niciodată nu rostiseră, nici urechile muritorilor nu auziseră. Inima Sa era un altar pe care ardea flacăra iubirii infinite. Bunătatea, îndurarea și dragostea erau întronate în pieptul Fiului lui Dumnezeu. El și-a instalat templul în mijlocul taberei noastre, și-a ridicat cortul Său alături de corturile oamenilor, pentru ca să poată locui în mijlocul lor și să-i familiarizeze cu dragostea și caracterul Său divin. Nimeni nu-L poate iubi și omagia pe Hristos fără să-L servească și să-L onoreze pe Dumnezeuul infinit. Cei care au apreciat caracterul și misiunea lui Hristos au fost umpluți cu respect și venerație, iar în timp ce-L priveau și-au dat seama că priveau la Templul viului Dumnezeu. Aprozii au fost trimiși să-L prindă pe Fiul lui Dumnezeu, pentru ca Templul în care locuia Dumnezeu să fie nimic. Dar când aceștia s-au apropiat și au auzit cuvintele înțelepciunii divine rostite de buzele Sale, au fost fascinați, iar puterea și distincția educației Sale le-a umplut așa de mult inimile și mințile încât au uitat scopul pentru care fuseseră trimiși. Hristos S-a descoperit inimilor lor. Divinitatea a strălucit prin omenesc, iar ei au rămas atât de fascinați de învățăturile prezentate de Isus și umpluți cu același gând, încât atunci când s-au întors și au fost întrebați de conducătorii lui Israel: “De ce nu L-ați adus? Ei au răspuns: “Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.” Ei văzuseră ceea ce preoții și conducătorii nu vedeau – omenescul inundat de lumina și slava divină. Cei care priveau această slavă erau îndemnați să-L iubească pe Isus și pe Tatăl pe care Îl reprezenta. Hristos a înălțat caracterul lui Dumnezeu, atribuindu-I lauda și realizarea întregului scop al misiunii Sale pe pământ – să-i facă pe oameni dreți prin descoperirea lui Dumnezeu. În Hristos au fost înfățișate înaintea oamenilor harul părintesc și perfecțiunea fără egal a Tatălui. În rugăciunea Sa chiar înainte de răstignire, El a spus: “Am făcut cunoscut Numele Tău.” “Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac.” Când scopul misiunii Sale a fost atins – descoperirea lui Dumnezeu în fața lumii – Fiul lui Dumnezeu a anunțat că lucrarea Sa a fost terminată și caracterul Tatălui a fost făcut cunoscut oamenilor.”